

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...)z dnia 30 marca 2012 r. Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji nałożył na (...) (...)w, nadawcę programu Radio (...) karę pieniężną w wysokości (...) zł za naruszenie przez nadawcę obowiązku wynikającego z art. 16c w zw. z art. 4 pkt 11 ustawy z dnia 20 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji w programie Radia (...) wyemitowanego w dniach 11,12 i 16 maja 2011 r. Powyższe naruszenie polegało na umieszczeniu przez nadawcę w w/w audycjach ukrytej reklamy.

Od powyższej decyzji pismem z dnia 11 kwietnia 2012 r. odwołała się W. Prowincja Redemptorystów i wniosła o uchylenie w całości przedmiotowej decyzji.

Skarżący w uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że w jego opinii we wskazanych audycjach brak było ukrytej reklamy. Skarżący wskazał nadto, że przytoczona w decyzji podstawa prawna jej wydania (art. 4 pkt 11) nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie z uwagi na fakt, że dotyczy pojęcia osoby zagranicznej. W dalszej części odwołania skarżący powoływał się na pojęcie przekazu handlowego, a ostatecznie wskazał, że treść przekazu wyemitowana na antenie Radia (...) w dniu 3 grudnia 2011 r. stanowiła relację z imprezy stanowiącej 20 lecie obchodów rocznicy radia.

W odpowiedzi na odwołanie Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji wniosł o oddalenie odwołania w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Skargą z dnia 19 maja 2011 r. R. M. powiadomił Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji o tym, że mimo upomnień W. Prowincja Redemptorystów, która jest uprawniona do nadawania programu Radio (...), wbrew przepisom ustawy nadaje reklamy i reklamy ukryte. Skarżący wskazał dokładnie, o które audycje chodzi, w jakich dniach były one nadawane i o jakich godzinach. W związku z powyższym zażądał wydania decyzji nakazującej zaniechanie przez nadawcę społecznego działań naruszających przepisy ustawy, nałożenia na nadawcę kary pieniężnej ewentualnie cofnięcia koncesji (dowód: skarga k. 30-31 akt).

W oparciu o uzyskane informacje pismem z dnia 7 lipca 2011 r. Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji skierował do (...) (...) Radia (...) pismo, w którym wskazał, że analiza przesłanych do kontroli dokumentów i nagrań fragmentów programu wyemitowanego przez Radio (...) w dniach 11,12 i 16 maja 2011 r. wykazała po raz kolejny naruszenie przepisu zawartego w art. 16 c w związku z art. 4 pkt. 11 ustawy o radiofonii i telewizji. W swoim piśmie Przewodniczący precyzyjnie wskazał, o które fragmenty audycji chodzi.

W związku z powyższym na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji nadawca audycji po raz kolejny został wezwany do bezzwłocznego zaniechania działań naruszających przepisy ustawy.

Jednocześnie Przewodniczący (...) przypomniał, że decyzją nr (...)z dnia 20 października 2010 r. nakazano (...) (...)zaniechanie nadawania przekazów będących ukrytą reklamą. Jednocześnie nadawca został zobowiązany do złożenia w terminie 7 dni końcowego oświadczenia w przedmiotowej kwestii. Po tym terminie Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji miał wydać stosowną decyzję administracyjną (dowód: pismo Przewodniczącego (...) k. 22-24, notatka służbowa k. 26-28 akt).

Ponieważ do dnia 30 marca 2012 r. Koncesjonariusz nie złożył końcowego oświadczenia, decyzją z tego dnia Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji nałożył na (...) (...)w karę pieniężną w wysokości (...) zł.

W uzasadnieniu decyzji Przewodniczący (...) wskazał, że w audycjach, które były nadawane w dniach 11 maja 2011 r. o godzinie 2.28, 18.54, 12 maja 2011 r. w godzinach 21.43-23.40 i w dniu 16 maja 2011 r. około godziny 18.37 koncesjonariusz dopuścił nadawanie ukrytej reklamy.

Odwołanie od decyzji złożył koncesjonariusz i wskazał, że organ zastosował niewłaściwą podstawę prawną, powołał się na audycję wyemitowaną w dniu 3 grudnia 2011 r. i odnosił się do pojęcia przekazu handlowego (dowód: odwołanie k. 8-11 akt).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty i nagrania znajdujące się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności trzeba wskazać, że wbrew twierdzeniom skarżącego organ wydający decyzję o ukaraniu karą pieniężną zastosował prawidłową podstawę prawną.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 25 marca 2011 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 22 kwietnia 2011 r.) „do postępowań wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe”. Tak więc w niniejszej sprawie zastosowanie miały przepisy ustawy przed zmianami. Zgodnie z nimi w art. 16c zostało wskazane wprost, że zakazane jest nadawanie reklamy ukrytej.

Natomiast art. 4 pkt 11 ustawy z dnia 20.12.1992 r. wskazywał precyzyjnie, że „reklamą ukrytą jest przedstawianie w audycjach towarów, usług, nazwy, firmy, znaku towarowego lub działalności przedsiębiorcy będącego producentem towaru lub świadczącego usługi, jeżeli zamiarem nadawcy, w szczególności związanym z wynagrodzeniem lub uzyskaniem innej korzyści, jest osiągnięcie skutku reklamowego oraz jeżeli możliwe jest wprowadzenie publiczności w błąd co do charakteru przekazu”.

Materiały znajdujące się w aktach sprawy wskazują w sposób jednoznaczny, że intencja nadawcy było osiągnięcie skutku reklamowego w interesie podmiotów autonomicznych wobec nadawcy – Wyższej Szkoły (...) w T., (...) i (...). Używanie przez prowadzącego i gości sformułowań o zabarwieniu promocyjnym takich jak „(...) (...), (...)”, czy emitowanie w trakcie całej audycji w dniu 12 maja 2011 r. w godzinach 21.43-23.40 treści jednoznacznie pozytywnych dla (...), które miały charakter jednoznacznie promocyjny wyczerpuje znamiona przekazu o charakterze reklamowym. Trzeba również wskazać, że podczas emisji audycji objętych decyzją nadawca promował również (...) (...) dziękując za wsparcie finansowe szkoły.

Takie przekazy niewyodrębnione wyraźnie w programie nadawcy w sposób nie budzący wątpliwości , że są reklamami i nie pochodzą od nadawcy, sprawiają że odbiorca może odnieść wrażenie, że jest informacja obiektywna. Takie działanie należy zatem uznać za sprzeczne z ustawą.

Należy w tym miejscu wskazać także, że odwołanie skarżącego nie odnosi się w zasadzie do treści decyzji wydanej przez organ, gdyż skarżący powołuje się w nim na audycję nadaną w dniu 3 grudnia 2011 r. i odnosi się do ukrytego przekazu handlowego.

Mimo wszystko trzeba jednak uznać, że decyzja organu jest w pełni zasadna. Analiza dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i nagrań wskazuje jednoznacznie, że we wskazanych audycjach mamy do czynienia z ukrytą reklamą. A fakt, że nadawca nie otrzymał z tego tytułu wynagrodzenia nie jest warunkiem niezbędnym do tego aby dany przekaz mógł zostać zakwalifikowany jako ukryta reklama.

W związku z powyższym odwołanie skarżącego nie zasługiwało na uwzględnienie i zostało oddalone.

Ponieważ Przewodniczący (...) wygrał sprawę w całości zastosowanie znajduje – w zakresie kosztów procesu – art. 98 k.p.c., z którego to wynika, że strona przegrywająca sprawę w całości obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw (zasada odpowiedzialności za wynik procesu). Zwrot tych kosztów przysługuje Prezesowi albowiem jego pełnomocnik procesowy będący radcą prawnym zgłosił żądanie

ich zasądzenia (art. 109 k.p.c.). Jedyny koszt celowej obrony w przedmiotowym postępowaniu to wynagrodzenie jego pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym.

Koszt wynagrodzenia pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym ustalono na podstawie przepisu § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu /Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 ze zm./ minimalna stawka wynagrodzenia radcy prawnego przy wartości przedmiotu sporu w granicach 1.500 – 5000 zł – wynosi 600 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego ta stawka jest właściwa albowiem o ile w zakresie procedury w niniejszej sprawie ustawa odsyła do przepisów dotyczących praktyk monopolistycznych, o tyle w zakresie przepisów dotyczących kosztów zastępstwa procesowego odwołania takiego brak co powoduje, że konieczne staje się stosowanie ogólnej reguły uzależniającej wysokość kosztów zastępstwa procesowego od wartości przedmiotu sporu, a w sprawie o nałożenie kary pieniężnej wartością przedmiotu sporu jest wysokość nałożonej kary.

Biorąc powyższe pod uwagę należało orzec jak w sentencji.

SSO Piotr Wierzchowski